TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 10. aprīlī *

Lieta C-442/06

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2006. gada 26. oktobrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv D. Rekja [*D. Recchia*] un M. Konstantinidis [*M. Konstantinidis*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Itālijas Republiku, ko pārstāv I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kam palīdz Dž. Fjengo [*G. Fiengo*], *avvocato dello Stato*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Šīmans [*K. Schiemann*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*] un K. Toadere [*C. Toader*] (referente),

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokātes secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Eiropas Kopienu Komisija savā prasības pieteikumā lūdz Tiesai atzīt, ka, pieņemot un atstājot spēkā 2003. gada 13. janvāra Likumdošanas dekrētu Nr. 36 (2003. gada 12. marta *GURI* Nr. 40 kārtējais papildinājums), kas ir grozīts ar 2005. gada 30. septembra Dekrētlikumu Nr. 203 (2005. gada 3. oktobra *GURI* Nr. 230, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "Likumdošanas dekrēts Nr. 36/2003"), ar kuru valsts tiesībās tiek

transponēti Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem (OV L 182, 1. lpp.) noteikumi, Itālijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 2.–14. pantā paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Saskaņā ar Direktīvas 1999/31 1. pantu šīs direktīvas mērķis ir paredzēt pasākumus, procedūras un ieteikumus, kuru mērķis ir cik iespējams visā poligona dzīves ciklā novērst vai mazināt iespējamo kaitīgo ietekmi uz vidi.

3 2. pantā ir ietvertas definīcijas, kas tiek izmantotas šajā direktīvā. Šajā pantā cita starpā ir dotas jēdziena "atkritumi" un jēdziena "poligoni" definīcijas, ar pēdējo minēto jēdzienu saprotot vietu, uz kuru aizvāc atkritumus un kur veido to krājumus uz zemes vai zemē. Direktīvas 1999/31 3. pantā ir definēta tās piemērošanas joma, norādot, ka tā principā attiecas uz jebkuru poligonu, kas minēts tās 2. pantā.

4 Direktīvas 1999/31 4. un 6. pantā poligoni ir iedalīti trīs kategorijās, proti, bīstamo atkritumu poligoni, nebīstamo atkritumu poligoni, kā arī inerto atkritumu poligoni, un ir norādīts, kādus atkritumus var pieņemt šo trīs dažādo kategoriju poligonos.

5 Attiecībā uz atkritumiem, ko poligonos nepieņem un neapstrādā, šīs direktīvas 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "dalībvalstis ne vēlāk kā divus gadus pēc [minētās direktīvas transponēšanas] nosaka valsts stratēģiju poligonos apglabājamo bioloģiski sadalāmo atkritumu apjoma samazināšanai un informē Komisiju par šo stratēģiju", un šīs direktīvas 5. panta 2. punktā ir noteikti termiņi šīs atkritumu apjoma samazināšanas ieviešanai.

6 Direktīvas 1999/31 10. pantā ir ietverti noteikumi par atkritumu apglabāšanas izmaksām. Šīs direktīvas 11. pantā un II pielikumā ir iekļauti noteikumi par atkritumu pieņemšanas poligonos procedūrām, minētās direktīvas 12. pantā un III pielikumā ir paredzēti noteikumi par poligonu iekšienē veiktajām kontroles un monitoringa procedūrām un šīs pašas direktīvas 13. pants attiecas uz slēgšanas procedūru un apsaimniekošanu pēc slēgšanas.

7 Direktīvas 1999/31 7.–9. pantā ir paredzēta jaunu poligonu licencēšanas procedūra. Saskaņā ar šo direktīvu īpašus pasākumus piemēro arī esošajiem poligoniem. Šajā sakarā šīs direktīvas 14. pantā ir noteikts:

"Dalībvalstis veic pasākumus, lai poligoni, kuriem ir izdota atļauja vai kuri jau darbojas šīs direktīvas transponēšanas laikā, nevarētu turpināt darbību, ja vien, cik ātri iespējams, un ne vēlāk kā astoņos gados pēc 18. panta 1. punktā noteiktās dienas nav izpildīti turpmāk noteiktie nosacījumi:

a) vienā gadā pēc 18. panta 1. punktā noteiktās dienas poligona apsaimniekotājs sagatavo un iesniedz kompetentajām iestādēm apstiprināšanai poligona projekta

un darbības uzlabošanas plānu, tajā iekļaujot 8. pantā prasītās ziņas un novēršanas pasākumus, ko apsaimniekotājs uzskata par vajadzīgiem, lai nodrošinātu atbilstību šīs direktīvas prasībām, izņemot I pielikuma 1. punkta prasības;

b) pēc poligona projekta un darbības uzlabošanas plāna iesniegšanas kompetentās iestādes, pamatojoties uz minēto plānu un šo direktīvu, pieņem konkrētu lēmumu par poligona darbības turpināšanu vai pārtraukšanu. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai cik ātri iespējams saskaņā ar 7. panta g) punktu un 13. pantu slēgtu poligonus, kuriem saskaņā ar 8. pantu nedod atļauju darbības turpināšanai;

c) pamatojoties uz apstiprināto poligona projekta un darbības uzlabošanas plānu, kompetentā iestāde apstiprina izpildāmos darbus un nosaka pārejas periodu plāna izpildei. Jebkurš esošais poligons astoņos gados pēc 18. panta 1. punktā noteiktās dienas nodrošina atbilstību šīs direktīvas prasībām, izņemot I pielikuma 1. punkta prasības;

d) i) ne vēlāk kā vienu gadu pēc 18. panta 1. punktā noteiktās dienas bīstamo atkritumu poligoniem piemēro 4., 5. un 11. pantu un II pielikumu;

ii) ne vēlāk kā trīs gadus pēc 18. panta 1. punktā noteiktās dienas bīstamo atkritumu poligoniem piemēro 6. pantu."

8 Direktīvas 1999/31 18. pantā ir šādi noteikts šīs direktīvas transponēšanas termiņš:

1. "Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie noteikumi, kas vajadzīgi, lai izpildītu šo direktīvu ne vēlāk kā divus gadus pēc tās stāšanās spēkā. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

[..]"

9 Šī direktīva stājās spēkā 1999. gada 16. jūlijā. Tās 18. pantā paredzētais transponēšanas termiņš beidzās 2001. gada 16. jūlijā.

10 2002. gada 19. decembrī Eiropas Savienības Padome pieņēma Lēmumu 2003/33/EK, ar ko nosaka kritērijus un procedūras atkritumu pieņemšanai poligonos saskaņā ar Direktīvas 1999/31/EK 16. pantu un II pielikumu (OV 2003, L 11, 27. lpp.).

Valsts tiesiskais regulējums

11 Ar Likumdošanas dekrētu Nr. 36/2003 Itālijas tiesībās ir transponēti visi Direktīvas 1999/31 noteikumi.

12 Tā 5. pantā ir paredzēts, ka reģioni gada laikā no tā spēkā stāšanās dienas izstrādā un apstiprina poligonos esošo bioloģiski sadalāmo atkritumu apjoma samazināšanas plānu. Šajā likumdošanas dekrētā arī ir noteikti termiņi, kas ir jāievēro, lai pakāpeniski poligonos samazinātu šos atkritumus. Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 6. pantā ir transponēts Direktīvas 1999/31 noteikums attiecībā uz atkritumiem, kuri netiek pieņemti poligonos, savukārt šī likumdošanas dekrēta 11. pantā ir ietverti noteikumi par atkritumu pieņemšanas poligonos procedūrām.

13 Šī likumdošanas dekrēta 17. pantā ar nosaukumu "Pārejas un nobeiguma noteikumi", kurā ir ietverti noteikumi par esošajiem poligoniem piemērojamo režīmu, ir paredzēts:

"1. Poligoni, kuriem jau ir izdota atļauja šī dekrēta spēkā stāšanās dienā, var līdz 2006. gada 31. decembrim turpināt pieņemt atkritumus, attiecībā uz kuriem tiem tika izsniegta atļauja.

2. Ievērojot Starpministriju komitejas 1984. gada 27. jūlija lēmumā, kas ir publicēts 1984. gada 13. septembra [*GURI*] Nr. 253 kārtējā papildinājumā, paredzētos pieņemšanas nosacījumus un robežas, [..] jaunajos poligonos līdz 2006. gada 31. decembrim ir atļauts apglabāt:

a) inerto atkritumu poligonos — atkritumus, kuri iepriekš ir tikuši nosūtīti otrās kategorijas A tipa poligonos;

b) nebīstamo atkritumu poligonos — atkritumus, kuri iepriekš ir tikuši nosūtīti pirmās un otrās kategorijas B tipa poligonos;

c) bīstamo atkritumu poligonos — atkritumus, kuri iepriekš ir tikuši nosūtīti otrās kategorijas C tipa un trešās kategorijas poligonos.

3. Sešu mēnešu laikā no šī dekrēta spēkā stāšanās dienas persona, kurai ir izdota 1. punktā minētā atļauja, vai šīs personas pilnvarots poligona apsaimniekotājs kompetentajai iestādei iesniedz poligona projektu un darbības uzlabošanas plānu, ņemot vērā šajā dekrētā minētos kritērijus, ieskaitot 14. pantā paredzētās finansiālās garantijas.

4. Kompetentā iestāde ar motivētu aktu apstiprina 3. punktā minēto plānu, atļauj turpināt poligona darbību un nosaka izpildāmos darbus, izpildes kārtību un galīgo termiņu to pabeigšanai; šis termiņš nevar būt ilgāks par 2009. gada 16. jūliju. [..]

5. Ja 3. punktā minētais plāns tiek noraidīts, kompetentā iestāde nosaka kārtību un termiņus poligona slēgšanai saskaņā ar 12. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

[..]"

14 Starpministriju komitejas 1984. gada 27. jūlija lēmumā, uz kuru atsaucas Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. panta 2. punkts, ir paredzēta poligonu klasifikācija trīs kategorijās. Otrās kategorijas C tipa poligoni un trešās kategorijas poligoni, uz kuriem atsaucas minētā 17. panta 2. punkta c) apakšpunkts, ir poligoni, kuros tiek pieņemti toksiskie un bīstamie atkritumi (minētā lēmuma 4.2.3.3. un 4.2.4. punkts).

Pirmstiesas procedūra

15 Ņemot vērā sūdzību par to, ka ar Likumdošanas dekrētu Nr. 36/2003 ir nepareizi transponēta Direktīva 1999/31, Komisija 2003. gada 17. oktobrī Itālijas Republikai nosūtīja brīdinājuma vēstuli, kurā tā norādīja, ka šis likumdošanas dekrēts nav saderīgs ar šīs direktīvas 2., 5., 6., 10., 13. un 14. pantu. Šīs vēstules ievaddaļā Komisija uzsvēra, ka šajā vēstulē ietvertie apsvērumi "[nenozīmē], ka Itālijas iestādes eventuāli [nevarētu] tikt informētas par turpmākiem jautājumiem".

16 Itālijas Republika uz šo vēstuli atbildēja ar divām atsevišķām notām, kuras attiecīgi bija datētas ar 2003. gada 12. decembri un 2004. gada 28. janvāri.

17 2004. gada 9. jūlijā Komisija šai dalībvalstij nosūtīja papildu brīdinājuma vēstuli, kurā tā izteica šaubas ne tikai par sākotnējā brīdinājuma vēstulē minēto Direktīvas 1999/31 pantu, bet arī šīs pašas direktīvas 3., 4., 7.–9., 11. un 12. panta pareizu transponēšanu. Turklāt tā aicināja Itālijas Republiku iesniegt informāciju par precīzu

poligonu skaitu, kuriem nebija piemērojami minētās direktīvas noteikumi par jaunajiem poligoniem, kā arī iesniegt savus apsvērumus divu mēnešu termiņā no papildu brīdinājuma vēstules saņemšanas brīža.

18 Tā kā Komisija nebija apmierināta ar Itālijas Republikas sniegtajiem paskaidrojumiem, tā 2005. gada 19. decembrī nosūtīja Itālijas Republikai argumentētu atzinumu. Šajā atzinumā Komisija atkārtoja dažus sākotnējā brīdinājuma vēstulē minētos iebildumus un apstiprināja iebildumus par valsts tiesību noteikumu attiecībā uz esošajiem poligoniem nesaderību ar Direktīvu 1999/31. Komisija arī pieprasīja Itālijas Republikai pieņemt vajadzīgos noteikumus, lai izpildītu šo argumentēto atzinumu divu mēnešu termiņā no tā saņemšanas brīža.

19 Tā kā Itālijas Republikas izvirzītie argumenti, atbildot uz minēto argumentēto atzinumu savā 2006. gada 28. februāra notā, nepārliecināja Komisiju, tā cēla šo prasību.

Par prasību

Attiecībā uz iebildi par nepieņemamību saistībā ar pirmstiesas procedūras neatbilstošu norisi

20 Itālijas Republika norāda uz pirmstiesas procedūras pārkāpumu, kura rezultātā nav pieņemama Komisijas prasība. Tā atzīmē, ka Komisija ir mainījusi izvirzītos iebildumus. Lai gan sākotnējā brīdinājuma vēstulē jautājumā par esošajiem poligoniem piemērojamo režīmu Komisija norādīja uz Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003

nesaderību ar Direktīvas 1999/31 14. pantu, papildu brīdinājuma vēstulē tā atsaucās uz šīs pašas direktīvas 2.–14. panta pārkāpumu. Tāpat šī dalībvalsts uzsver, ka jau sākotnējā brīdinājuma vēstulē Komisija bija iekļāvusi norādi, ka vēlāk var rasties "jaunas šaubas" par valsts tiesību akta, kas transponē Direktīvu 1999/31, saderību ar šo direktīvu. Šādas norādes iekļaušana ļauj Komisijai mainīt pret dalībvalsti izvirzītos iebildumus, kad vien tas ir vajadzīgs, neierosinot jaunu pienākumu neizpildes procedūru. Turklāt ar to, ka papildu brīdinājuma vēstulē tika izvirzīti jauni iebildumi, tiek pārkāpts EKL 10. pantā minētais lojālas sadarbības pienākums.

21 Komisija apstrīd šāda pārkāpuma esamību, jo Itālijas Republikai nosūtītās papildu brīdinājuma vēstules mērķis bija pievienot jaunus iebildumus vai mainīt jau izvirzītos iebildumus. Lai precizētu brīdinājuma vēstulē izklāstīto un papildinātu valsts iestāžu atbildes analīzi, Komisija attiecīgajai dalībvalstij nosūtīja argumentētu atzinumu. Savukārt saskaņā ar EKL 226. pantu Komisija, lai paplašinātu izvirzītos iebildumus, nosūtīja minētajai valstij papildu brīdinājuma vēstuli, par kuru tai bija iespēja iesniegt savus argumentus.

22 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pirmstiesas procedūras atbilstoša norise ir būtiska EK līgumā ietverta garantija ne vien attiecīgās dalībvalsts tiesību aizsardzībai, bet arī, lai nodrošinātu, ka iespējamais tiesas process būs par skaidri definētu strīdu. No šī mērķa izriet, ka brīdinājuma vēstules mērķis ir, pirmkārt, noteikt strīda priekšmetu un norādīt dalībvalstij, kura ir aicināta iesniegt savus apsvērumus, visus iebildumus, lai sagatavotu savu aizstāvību, un, otrkārt, pirms vēršanās Tiesā ļaut tai izpildīt prasības (2001. gada 13. decembra spriedums lietā C-1/00 Komisija/Francija, *Recueil*, I-9989. lpp., 54. punkts, un 2002. gada 5. novembra spriedums lietā C-476/98 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-9855. lpp., 46. un 47. punkts).

23 Komisija nosūtīja Itālijas Republikai papildu brīdinājuma vēstuli, uzliekot šai dalībvalstij jaunu termiņu savu apsvērumu iesniegšanai pirms argumentētā atzinuma, kurā ir izvirzīti tie paši iebildumi, kas bija iekļauti šajā papildu brīdinājuma vēstulē, nosūtīšanas. Līdz ar to Komisija nav pārkāpusi tiesības uz aizstāvību, jo Itālijas Republika varēja sagatavot savu aizstāvību pirms argumentētā atzinuma saņemšanas.

24 Tādējādi ir jānoraida šī Itālijas Republikas izvirzītā iebilde par nepieņemamību.

Par pirmo iebildumu saistībā ar Direktīvas 1999/31 2.–14. panta pārkāpumu sakarā ar novēlotu šīs direktīvas transponēšanu

Lietas dalībnieku argumenti

25 Komisija norāda, ka Direktīvas 1999/31 novēlotas transponēšanas dēļ, kas notika tikai 2003. gada 27. martā, stājoties spēkā Likumdošanas dekrētam Nr. 36/2003, kaut gan tai bija jābūt transponētai līdz 2001. gada 16. jūlijam, Itālijas tiesībās režīms, kas tika piemērots poligoniem, kuriem atļaujas bija izdotas laikā no 2001. gada 16. jūlija līdz 2003. gada 27. martam, bija režīms, kas tika piemērots vienīgi esošajiem poligoniem, nevis stingrāks režīms, kurš bija paredzēts jaunajiem poligoniem. Līdz ar to Itālijas Republika attiecībā uz šiem poligoniem bija pārkāpusi šīs direktīvas 2.–14. pantu, jo šie panti netika piemēroti visiem minētajiem poligoniem, kuri, pretēji, bija jāuzskata

par jaunajiem poligoniem. Itālijas iestādes tādējādi ar nodomu izvēlējās pārkāpt attiecīgos Kopienu tiesību noteikumus, jo, pat minēto direktīvu transponējot novēloti, tās uz šiem poligoniem varēja attiecināt un tām bija jāattiecina režīms, kas saskaņā ar šo pašu direktīvu tika piemērots vienīgi jaunajiem poligoniem.

26 Komisija piebilst, ka administratīvajā procesā minētais fakts, ka Itālijas Republika vienpusēji vēlējās sagaidīt Lēmuma 2003/33 pieņemšanu, neattaisno novēlotu Direktīvas 1999/31 transponēšanu. Šī transpozīcija nekādā veidā nebija atkarīga no šāda akta esamības, jo saskaņā ar šo pašu direktīvu dalībvalstīm bija jāizmanto ar šīs direktīvas II pielikuma prasībām saderīgi valsts kritēriji.

27 Itālijas Republika izvirza, pirmkārt, iebildi par šī iebilduma nepieņemamību, apgalvojot, ka Komisija nevar vērsties Tiesā, pamatojoties uz Direktīvas 1999/31 novēlotu transponēšanu, ja likumdošanas dekrēts, ar ko tiek transponēta šī direktīva, bija pieņemts līdz pirmstiesas procedūras uzsākšanai, un ka šis nokavējums ir fakts, kuru nav iespējams novērst.

28 Šī dalībvalsts, otrkārt, norāda, ka minētais nokavējums radīja nepieciešamību poligoniem, kuriem bija izdotas atļaujas laikā no Direktīvas 1999/31 transponēšanas termiņa izbeigšanās dienai līdz Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 spēkā stāšanās dienai, uzlikt šajā direktīvā noteiktos pienākumus attiecībā uz esošajiem poligoniem. Faktiski attiecībā uz šiem poligoniem, kuros jau atradās noteikts daudzums atkritumu, bija jāparedz pārejas periods, kura laikā personas, kurām ir izsniegtas apsaimniekošanas atļaujas, veiktu to darbības uzlabošanu. Turklāt šis pārejas periods bija

vajadzīgs, lai neizveidotos nevienlīdzīga attieksme pret tiem saimnieciskās darbības subjektiem, kuriem jau bija izsniegtas šādas atļaujas minētā likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās dienā. Katrā ziņā attiecīgais režīms bija ļoti ierobežojošs un noteica obligātu termiņu poligonu projekta un darbības uzlabošanas plāna iesniegšanai, kas bija īsāks nekā Direktīvā 1999/31 noteiktais termiņš.

Tiesas vērtējums

29 Attiecībā uz Itālijas Republikas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar to, ka nepastāvēja interese atzīt novēlotu Direktīvas 1999/31 transponēšanu, ir jānorāda, ka šajā prasībā iekļauto prasījumu, it īpaši tiktāl, ciktāl tie balstīti uz šajā prasībā izvirzīto pirmo iebildumu, mērķis ir panākt atzīt nevis šādu nokavējumu, bet Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 pārejas noteikumu attiecībā uz režīma piemērošanu poligoniem, kuri ir atvērti laikā no minētās direktīvas transponēšanas termiņa izbeigšanās brīža līdz šī likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās brīdim, nesaderību ar šo direktīvu.

30 Taču, kā tas izriet no Tiesas judikatūras, dalībvalsts, kura noteiktajā termiņā nav transponējusi Kopienas direktīvu un pret kuru ir celta prasība par pienākuma neizpildi, kuras priekšmets nav šī bezdarbība, bet no šīs direktīvas izrietoša pienākuma neievērošana, nevar atsaukties uz to, ka tā nav veikusi vajadzīgos pasākumus minētās direktīvas transponēšanai, lai iebilstu pret prasības pieņemamību un līdz ar to pret to, ka Tiesa izskata prasību, kuras mērķis ir konstatēt minēto pienākumu neizpildi (1995. gada 11. augusta spriedums lietā C-431/92 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-2189. lpp., 23. punkts).

31 Tādējādi iebilde par prasības pirmā iebilduma nepieņemamību, kas ir balstīta uz Komisijas intereses celt prasību neesamību, ir jānoraida.

32 Runājot par šī iebilduma pamatotību, jāatzīst, kā to pareizi ir norādījusi Komisija un ko nav apstrīdējusi Itālijas Republika, ka attiecībā uz poligoniem, kuriem ir izdota atļauja laikā no Direktīvas 1999/31 transponēšanas termiņa izbeigšanās brīža līdz šī likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās dienai, Likumdošanas dekrētā Nr. 36/2003 nav paredzēts piemērot noteikumus par jaunajiem poligoniem, proti, cita starpā minētās direktīvas 2.–13. pantu. Šajā likumdošanas dekrētā savukārt ir paredzēts šiem poligoniem piemērot režīmu, kas ir noteikts vienīgi esošajiem poligoniem, pakļaujot tos tā 17. pantā paredzētajai darbības uzlabošanas procedūrai.

33 Taču no pastāvīgās judikatūras izriet, ka dalībvalsts nevar atsaukties uz to, ka tā ir novēloti ieviesusi direktīvu, lai attaisnotu ar šo pašu direktīvu uzliktu citu pienākumu neievērošanu vai novēlotu izpildi (skat. 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā C-274/98 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-2823. lpp., 22. punkts, un 2001. gada 8. novembra spriedumu lietā C-127/99 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-8305. lpp., 45. punkts). Ja kādā direktīvā, piemēram, tādā kā šajā lietā apspriestajā direktīvā, kompetentajām valsts iestādēm ir uzlikti nepārprotami pienākumi, dalībvalstis, kuras nav transponējušas šo direktīvu, nevar sevi uzskatīt par tādām, kurām nav jāievēro šie pienākumi pēc transponēšanas termiņa beigām, un, pieņemot pārejas noteikumu, nevar nepiemērot minētās direktīvas noteikumus. Ja valstij būtu šāda iespēja, tas attiecībā uz to ļautu pārcelt transponēšanas termiņu (šajā sakarā skat. 1994. gada 9. augusta spriedumu lietā C-396/92 *Bund Naturschutz in Bayern* u.c., *Recueil*, I-3717. lpp., 19. punkts).

34 No tā izriet, ka Itālijas Republikai attiecībā uz poligoniem, kuriem tika izdota atļauja laikā no 2001. gada 16. jūlija līdz 2003. gada 27. martam, bija jāpiemēro

Direktīvas 1999/31 2.–13. pantā ietvertie noteikumi par jaunajiem poligoniem. Līdz ar to Itālijas Republika, pieņemot un atstājot spēkā Likumdošanas dekrētu Nr. 36/2003, kurā netiek paredzēta šāda piemērošana, nav izpildījusi šajos pantos paredzētos pienākumus.

35 Turklāt, piemērojot jaunajiem poligoniem Direktīvas 1999/31 14. pantā paredzēto režīmu par esošajiem poligoniem, Itālijas Republika nav izpildījusi arī šajā pantā paredzētos pienākumus.

36 Līdz ar to šīs dalībvalsts minētie iemesli — lai attaisnotu novēlotu Direktīvas 1999/31 transponēšanu un piemērošanu —, kuru pamatā ir vajadzība sagaidīt Lēmuma 2003/33 pieņemšanu, nav pamatoti. Šī lēmuma mērķis ir precizēt noteikumus par atkritumu pieņemšanas poligonos kritērijiem un procedūrām. Taču šie noteikumi ir ietverti šajā direktīvā un to piemērošanai nav jāpieņem šāds lēmums saskaņā ar minētās direktīvas 16. pantu.

37 Līdz ar to Komisijas izvirzītais pirmais iebildums savas prasības atbalstam ir jāuzskata par pamatotu.

Par otro iebildumu saistībā ar Direktīvas 1999/31 14. panta d) punkta i) apakšpunkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

38 Izvirzot otro iebildumu, Komisija norāda, ka Direktīvas 1999/31 14. panta d) punkta i) apakšpunktā, kurā ir paredzēti pārejas noteikumi par bīstamo atkritumu

poligoniem, ir noteikts, ka šīs direktīvas 4., 5. un 11. pants, kā arī II pielikums ir piemērojams esošajiem poligoniem, sākot no 2002. gada 16. jūlija, savukārt Likumdošanas dekrētā Nr. 36/2003 vispār nav paredzēts piemērot šos noteikumus šiem pašiem poligoniem; tieši pretēji, tā 17. panta 2. punkta c) apakšpunktā ir vienīgi paredzēti pārejas noteikumi tikai attiecībā uz jaunajiem poligoniem. Līdz ar to šī pēdējā minētā tiesību norma ir pretrunā ne tikai šīs direktīvas 14. panta d) punkta i) apakšpunktam, bet arī noteikumiem, kuri ir jāpiemēro esošajiem poligoniem, proti, cita starpā minētās direktīvas 4., 5. un 11. pantam, kā arī II pielikumam. Turklāt Itālijas tiesību akts, kas līdz šīs pašas direktīvas spēkā stāšanās brīdim ir piemērojams šiem pēdējiem minētajiem poligoniem, arī nav saderīgs ar šiem noteikumiem.

39 Itālijas Republika norāda, ka, ja tiks konstatēta pienākumu neizpilde, ņemot vērā šo iebildumu, tas neļaus tai veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu Direktīvu 1999/31, jo Tiesas spriedums tiks pasludināts pēc noteiktā 2006. gada 31. decembra termiņa izbeigšanās attiecībā uz pārejas periodu bīstamo atkritumu poligoniem.

40 Jautājumā par šī otrā iebilduma pamatotību šī dalībvalsts apgalvo, ka Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. pantā ir pareizi transponēts Direktīvas 1999/31 14. panta d) punkta i) apakšpunkts, jo tajā ir paredzēts esošajiem poligoniem piemērot tās 4., 5. un 11. pantu. Saskaņā ar minētā 17. panta 3.–5. punktu šo poligonu apsaimniekotājiem vēlākais līdz 2003. gada 27. septembrim kompetentajai iestādei bija jāiesniedz poligona projekts un darbības uzlabošanas plāns. Šai kompetentajai iestādei šis plāns ir jāapstiprina, ievērojot tiesību normās, ar ko transponē šo direktīvu, paredzētos noteikumus par poligonu klasifikāciju un par nosacījumiem, kas ļauj turpināt šo poligonu darbību, līdz 2009. gada 16. jūlijam — minētajā direktīvā noteiktais termiņš, lai pabeigtu esošo poligonu projektu un darbības uzlabošanas plānu.

41 Turklāt Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. panta 2. punkta c) apakšpunktā, uz kuru atsaucas Komisija, ir ietverts pārejas noteikums, saskaņā ar kuru bīstamie

atkritumi, kuri saskaņā ar tiesisko regulējumu, kas bija spēkā pirms šī likumdošanas dekrēta, bija paredzēti bīstamo un toksisko atkritumu poligoniem, šajos poligonos varēja tikt pieņemti līdz 2006. gada 31. decembrim. Taču, kā apgalvo Itālijas Republika, šis tiesiskais regulējums, it īpaši Ministrijas 1998. gada 11. marta dekrēts Nr. 141 (1998. gada 12. maija *GURI* Nr. 108, 22. lpp.), pat ja tajā nebija transponēti Direktīvas 1999/31 noteikumi, aizliedza un paredzēja īpašas procedūras šo atkritumu pieņemšanai minētajos poligonos saskaņā ar šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem.

Tiesas vērtējums

42 Attiecībā uz Itālijas Republikas izvirzīto šķērsli tiesas procesam jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jautājums par pienākumu neizpildi ir jāpārbauda, ņemot vērā to situāciju, kādā dalībvalsts atradusies argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigās. Interese turpināt prasības izskatīšanu pastāv pat tad, ja pēc šī termiņa izbeigšanās pārkāpums ir novērsts, jo tādā veidā var noteikt pamatu dalībvalsts atbildībai par savu pienākumu neizpildi attiecībā uz personām, kuru tiesības aizskar attiecīgā pienākumu neizpilde (šajā sakarā skat. 1992. gada 18. marta spriedumu lietā C-29/90 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-1971. lpp., 12. punkts, un 2005. gada 14. aprīļa spriedumu lietā C-519/03 Komisija/Luksemburga, Krājums, I-3067. lpp., 18. un 19. punkts).

43 Šajā lietā ir jākonstatē, ka Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. panta 2. punkta c) apakšpunktā ir ietverts pārejas noteikums attiecībā uz bīstamo atkritumu poligoniem, kas, kā to apstiprināja Itālijas Republika, tika piemērots arī tad, kad izbeidzās šai dalībvalstij noteiktais termiņš Komisijas tai nosūtītā argumentētā atzinuma izpildei.

44 Turklāt jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo minētā dalībvalsts, Komisijas pārmestā pienākumu neizpilde ir pamatota ar vairāku minētajiem poligoniem piemērojamu Itālijas tiesību noteikumu nesaderību ar Kopienu tiesībām. Šajos noteikumos ir ietverts ne tikai tāds noteikums, kurā ir minēti atkritumi, kuri var tikt pieņemti šajos poligonos, attiecībā uz kuriem Likumdošanas dekrētā Nr. 36/2003 ir paredzēti pārejas režīma noteikumi, bet ir ietverti arī noteikumi par atkritumu apstrādi un to pieņemšanas poligonos procedūru.

45 No tā izriet, ka prasībā izvirzītais otrais iebildums par Direktīvas 1999/31 14. panta d) punkta i) apakšpunkta pārkāpumu ir pieņemams.

46 Jautājumā par šī otrā iebilduma pamatotību ir jāatgādina, ka šīs direktīvas 14. panta d) punkta i) apakšpunktā ir paredzēts, ka tās 4., 5. un 11. pants, kā arī II pielikums ir piemērojami esošajiem bīstamo atkritumu poligoniem vienu gadu pēc minētās direktīvas transponēšanas termiņa izbeigšanās brīža, kas ir 2002. gada 16. jūlijs. Līdz ar to šajā tiesību normā — neņemot vērā tādas esošo poligonu projekta un darbības uzlabošanas procedūras ilgumu, kura ir pabeidzama 2009. gada 16. jūlijā, — ir noteikts īss termiņš minēto noteikumu piemērošanai šiem poligoniem.

47 Savukārt, kā to pareizi ir norādījusi Komisija, Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. panta 2. punkta c) apakšpunkts, kurā cita starpā ir noteikti pārejas noteikumi par bīstamo atkritumu apstrādi, ir piemērojams tikai jaunajiem poligoniem un tajā nav paredzēts neviens pārejas noteikums šo atkritumu apstrādei esošajos poligonos.

48 Pretēji tam, ko apgalvo Itālijas Republika, Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 17. panta 3.–5. punktā arī nav paredzēts, sākot no 2002. gada 16. jūlija, šiem poligoniem piemērot Direktīvas 1999/31 4., 5. un 11. pantu, kā arī II pielikumu. Faktiski šajā valsts tiesību normā ir noteikta vienīgi darbības uzlabošanas procedūra, kura ir piemērojama visiem poligoniem neatkarīgi no kategorijas, kurā tie ir iekļauti. Saskaņā ar minēto noteikumu personai, kurai ir izdota poligona apsaimniekošanas atļauja, sešu mēnešu laikā pēc šī likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās dienas ir jāiesniedz kompetentajai iestādei poligona projekts un darbības uzlabošanas plāns. Šī kompetentā iestāde atļauj poligona darbības turpināšanu un nosaka izpildāmos darbus, izpildes kārtību un procedūras pabeigšanas termiņu. Poligona projekts un darbības uzlabošana ir jāpabeidz līdz 2009. gada 16. jūlijam.

49 Turklāt šī pārejas perioda laikā, kas ļauj uzlabot esošo poligonu darbību, valsts tiesību normas, kuras bija spēkā pirms Likumdošanas dekrēta Nr. 36/2003 un kuras attiecās uz bīstamo atkritumu apglabāšanas procedūru, pat ja tajās bija paredzēti īpaši noteikumi par šo atkritumu pieņemšanu poligonos, nenodrošina pilnīgu Direktīvas 1999/31 4., 5. un 11. panta piemērošanu attiecībā uz poligoniem, kuri saņem šos atkritumus. Itālijas Republika savā iebildumu rakstā faktiski atzina, ka šajā valsts tiesiskajā regulējumā nebija ietverts tas pats, kas attiecīgajos minētās direktīvas noteikumos.

50 No šiem apsvērumiem izriet, ka Komisijas izvirzītais otrais iebildums arī ir jāuzskata par pamatotu.

51 Līdz ar to ir jāatzīst, ka, pieņemot un atstājot spēkā Likumdošanas dekrētu Nr. 36/2003, ar kuru valsts tiesībās tiek transponēti Direktīvas 1999/31 noteikumi,

— tiktāl, ciktāl šajā likumdošanas dekrētā nav paredzēts, ka poligoniem, kuriem atļauja izsniegta pēc šīs direktīvas transponēšanas termiņa izbeigšanās brīža un pirms minētā likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās brīža, piemēro Direktīvas 1999/31 2.–13. pantu, un

— tiktāl, ciktāl tajā nav nodrošināta minētās direktīvas 14. panta d) punkta i) apakšpunkta transpozīcija,

Itālijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 1999/31 2.–14. pantā paredzētos pienākumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

52 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Itālijas Republikai spriedums nav labvēlīgs, ir jāpiespriež tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) pieņemot un atstājot spēkā grozīto 2003. gada 13. janvāra Likumdošanas dekrētu Nr. 36, ar kuru valsts tiesībās tiek transponēti Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem noteikumi,

— tiktāl, ciktāl šajā likumdošanas dekrētā nav paredzēts, ka poligoniem, kuriem atļauja izsniegta pēc šīs direktīvas transponēšanas termiņa izbeigšanās brīža un pirms minētā likumdošanas dekrēta spēkā stāšanās brīža, piemēro Direktīvas 1999/31 2.–13. pantu, un

— tiktāl, ciktāl tajā nav nodrošināta minētās direktīvas 14. panta d) punkta i) apakšpunkta transpozīcija,

Itālijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 1999/31 2.–14. pantā paredzētos pienākumus;

2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]